

Български Сарактъ

Изявление на Българския Саракт Относно ситуацията в Украйна и Крим Март 2014 г.

АКТУАЛНО:

Изявление на Българския Саракт относно ситуацията в Украйна и Крим

ПЪРВИ ЛИСТ / стр. 1

ТЕНГРИАНСТВОТО - СТАРАТА БЪЛГАРСКА ВЯРА

Тенгрианството и религиите

СПЕЦИАЛНО
ДОПЪЛНЕНИЕ

БЪЛГАРСКИ ПРАЗНИЦИ И ОБИЧАИ

Неолитната мартеница

ПЕТИ ЛИСТ / стр. 1

БЪЛГАРСКИ СВЕТИЛИЩА И АРХЕОЛОГИЯ

Свети Мина, община Симитли

ШЕСТИ ЛИСТ / стр. 1

Братя и сестри Българи,

За да може българинът правилно да се ориентира спрямо ситуацията в Украйна е необходимо да се припомнят два исторически факта за възникването и развитието на държавността в този северноевропейски регион, цитирайки два исторически източника:

1. История славно-българска „Джагфаръ-Тарихи“:

“През 922 г., както съобщава Гали, друг български принц, братовчед на цар Алмиш Джафар - Угър Лачин основава отделна от България украинска държава - Рус, със столица

Киев. (името на Угър Лачин се преиначава на Игор Рюрикович, в руски летопис от XII в. - бел. ред.) Впоследствие, от Украинска Рус се отделя “Суздалското княжество” Още по-късно започва да се нарича Московия (Московско-Руска държава, Русия).

Но и в Украинската, и в Московската държава управляват все същите потомци на Угър Лачин – Рюриковичите (по руски). Неслучайно национален символ на Украйна става гербът на българския род Дуло (тризъбец), а столица на Московия става град Москва, основан през 1088

г., от българския цар Ахад Мосха. В Суздалщина, названието Мосха получава формата Москва, от където произлиза названието на Московската държава.

Извод: Държавите в днешна Украйна и Русия са преки наследници на териториите на Българският Саракт, издигнат от български владетели.

2. „Българска старина“ на Г. С. Раковски, 1865 г., Букурещ (текст преписан от летопис, донесен от манастир в Атон:

“Българският народ излезе, в древността, до Черното море, до река Волга, и зваха се тамо ГИМЕРИ и КИМЕРИ, където

В хилядолетията преди новата ера, кимерийците, заедно с другите племена от балкански произход: скити, сармати, фриги, мизи, серди участват в масивни преселения на територията на Балканите, Мала Азия, Каспийско море, а по-късно и в Европа.

се умножиха, и още преди Александър Македонски дойдоха, първи, в тази страна.” (стр 200).

Извод: Първите хора, с държавническа традиция, заселили района, са племена с български произход.

С тези изначални думи,

Българският Саракт на управляващите ре- започва своето слово от- публиката; поради разно- носно ситуацията в Ук- посочните сигнали, от- райна и Крим. отделни политически

Небето изказва своята личности и институции; Воля поради нефелната най-вече поради то- и подражателна позиция ва, че огромна част от

Относно ситуацията в Украйна и Крим продължение

Трети Рим е геополитическа, идеологическа, религиозна и политическа концепция от XIV век, която утвърждава глобалното историческо значение на Москва като политически и религиозен център на православно християнство. Според нея Московската Рус е историческият наследник на Римската и Византийската империи, "които паднали, защото изгубили истинската вяра".

териториите, върху които е създадена днешната държава Русия са древнобългарски.

Почитта към предците и животът на сънародниците ни, обитаващи, днес, тези територии, извиква на живот това Изявление.

Липсата на пробългарска политическа позиция по въпроса за случващото се в Украйна и Крим от днешната Българска държава се дължи на един прецедент създаден в

следосвобожденска България, а именно малцинственото наличие на Българофилството.

Тогава **българинът отхвърли собствената си национална идентичност и съпровождащата го самобитна държавна структура. Той не признава Саракта като своя държавност**, което довежда до възможността 'Великите Сили', зад които стои юдейският Синедрион, да създадат пагубния поляритет в

нашата душевна и социална битност, а именно „русофобството“ и „русофилството“.

Това двуполусно противопоставяне употребява енергията на участващите в него за защита на извъннационални интереси.

Разкъсва целостта на националния ни дух, след което Българското държавно и политическо устройство се изгражда извън националния интерес. Управлението на България постулира

върху модела, който внушава идеологията на взелата надмощие "Велика Сила", в даден исторически момент. Тя допълнително захранва двуполусния конфликт и днес, след всички международни перипетии, конфликтът "русофоби срещу русофили", в обществото, е станал многопластов. А дадената доминираща „Велика Сила“ определя за цял исторически период, както самото функциониране на държавата, така и нейната икономика, социология, психология, вътрешна и външна политика.

За изкуствено създаденото противопоставяне между българи-русофоби и българи-русофили способства не само загубата на национална идентичност през турското робство, гърцизацията и ислямизацията, но също и невъзможността и нежеланието на българина да потърси и познае себе си, да стъпи върху своята собствена идентичност, и държавност, да започне сам да гради своето бъдеще. Тези процеси са

откровена заплаха за възраждането на Българския Саракт.

Вижда се как при всяка смяна на поляритета, когато единият блок от "Велики Сили" губи своето влияние, веднага в обществото се дава гласност на стремежа към преминаване на България под опеката и влиянието на другият блок от "Велики Сили". Настъпва изостряне на конфликта между русофоби и русофили и едните отслабват за сметка въздигането на другите. Имаме едно непрекъснато люлеене на махалото от единият полюс към другия и вечни "преходи", които днес напълно ликвидират

българската народност, защото са улица без изход. В този ред на мисли, колкото и Консултативни съвети по национална сигурност да се проведат в Президентството, България никога няма да има собствена, пробългарска национална позиция понеже на управляващите, в момента, им липсва Национална Идея и Национален Идеал, които да определят приоритетите във вътрешната и външната политика. Позицията на България, в момента, зависи от колоните на чуждо влияние в България и кое посолство (американското или руското) дава нарежданията, какво

София, Храм-паметник "Ал. Невски"

Относно ситуацията в Украйна и Крим продължение

да бъде в България.

Изходът е само един: Българският Саракт. Това е тотална, жизнелюбива и просперираща, в развитието си, среда на Българоцентричност и Българофилство!

В него не могат да съществуват русофобство и русофилство. Тези полюси и тяхното противопоставяне се изхвърлят от националният бит, социология, икономика, общество и политика. Сега се опитват да твърдят, че русофилите били националисти, защото подкрепяли Евразийския съюз, с доминанта Русия и са против ЕС. В Саракта такова нещо не може да има, нито да се твърди, че някой е националист щом подкрепя Европейския път на развитие и мрази Русия. На такива елементи може да им се признае, че са националисти, но не български! **Българският националист е брутален Българофил, той следва**

Българският Път. А той не е път към Европа, нито към Русия, нито към Азия, нито към Америка, той е Път към самите нас!

Трябва да отбележим, че походът на Путин към властта в Русия започва именно с темата за националния въпрос. Той чертае своето визионерство, така: *“Историческа Русия е възникнала като многонационална държава, в която са протекли процеси на взаимно привикване, проникване, смесване на народите - на семейно, дружеско и служебно равнище... Самоопределянето на руският народ, това е една полиетническа цивилизация, скрепена от руското културно ядро и този свой избор руският народ е потвърждавал неведнъж, не с референдуми и допитвания, а с кръвта си”.*

Както виждаме това

изказване съдържа корените на случващото се в Украйна и Крим, както и бъдещото превръщане на Русия в господстваща империя. Затова не е случаен факта, че колоната на Русия в България – русофилите ускорено и масирано прокламират Евразийският съюз (така както русофобите – ЕС). Самият факт, че във визията за самата себе си, Русия се възприема, не като еднонационална, а като полиетническа държава, говори, че тя е готова да асимилира всички народи, които са й необходими, за да се превърне в глобална империя. Това означава, че тя може да води и завоевателни войни, за да си осигури тази полиетничност. И макар Путин да се опитва да сложи раздел между “демократията на котела” на имперските САЩ и империята, която прокламира той – разлика между двете имперски

системи практически няма. Тази полиетническа държава Русия е с доминация на руското културно ядро, която не води до нищо друго, освен до русизация и последващо претопяване идентитета на народите включени насила или влезли доброволно в руският имперски проект.

Забележително е днес това у живеещите ни сънародници в Украйна и Крим, които говорят българският, но с руски акцент и вкупом гласуват за присъединяването на Крим към Русия. Георги Сава Раковски, в труда си “Българска старина” негодува, през 1865 г., точно срещу този процес на асимилация на българското население, отвлечено в Русия през двете й войни с Турция. Той го нарича “порусяване”.

Иван Илин изказва едно становище относно целта и духа на Руската империя, във филма на Валентин Фъртунов “Путин и задкулисието”. Целта на Руската империя е: *“не да изкорени, не да*

Плакатът от 1916 г., за пиесата на английският писател Израел Зангвил, от руски-еврейски произход става символ, в американската култура, за израза “Врящ казан” (Melting Pot) - нарицателно за формирането на американската нация. Юдейски ритуал “Холокост”, чийто корени могат да се търсят в древната държава Финикия включва жертвоприношение на живи хора и деца в силно нагрети, гигантски съдове и статуи-идоли.

Относно ситуацията в Украйна и Крим продължение

подписне, не да пороби или задуши другите народи и религии, а да даде на всички велико дихание и Родина. Всички да запази, да примири, на всички да даде възможност да се молят, и най-добрите от всякъде да бъдат въвлечени в държавното и културно строителство“. Основа за идеите на върлите русофили у нас е и Руско-Турската, Освободителна война от 1878 г. Няма историческо основание,

за подобни тези, дори изтъкването им е голямо лицемерие.

Българите, още помним как Княз Светослав от Киевска Рус бе купен от Източната римска империя, нападана в гръб и разори цялата Източна България, в лето 968-969. Вследствие, Българското царство бе разрушено, поднесено на тепсия на Византия, и България два века бе под ромейска власт. Така, че Руско-Турската война през 1877-

78 г., българите, можем да я приемем като дан, изкупление, на Руската държава за стореното ни през 968-969 г. Тогава, благодарение на Киевска Рус, България пада под ромейско владичество. Нека не се забравя, когато се ползват идеологеми от рода: “да даде на всички велико дихание и Родина”.

Истината е, че всеки народ има своята Родина и тя не може да му бъде отнемана, за да бъде бъде той

приет в един или друг геополитически съюз или да направи нещо против волята си.

Днес, се чу за Евразийска България. Нека е ясно, че такава държава може да съществува, но не и под река Дунав. Дунавска България е съгласна да съществува Евразийска България като географско име, понятие и държава, но на мястото на днешна Русия. Защото Българският Саракт не е полинационална, а еднонационална държава на Българите и тя помни кои са историческите Начала, дали дихание и Родина, както на Киевска Рус, така и на Московска Рус. Историческите начала на тези държави са Български, поради, което трябва да се заяви, че демографски, Крим, днес може да е руски, но исторически, Крим, е Български.

Българският Саракт изисква от Русия и Путин да се допитва до България, когато анексира определени територии в региона, исторически принадлежали на Бълга-

Крим, “Ласточкино гнездо”

рия, независимо дали тя се е наричала Кимерия, Велика България, Волжска България, Казанско царство и др. Същото се отнася и до вземането на решение, ако дадено население, в границите на Русия иска да се самоопределя като Българи, а републиката, в която живее – да се нарича България. В съответствие с международните норми, които позволиха на киевци да решават относно съдбата си, идентичността и управлението си, Саракт България счита, че Кремъл не бива да възпрепятства поданиците си да изразяват своята българска идентичност, като основа на държавността. В името на собствения си авторитет, Руската държава би трябвало да се съобразява с историческата истина. Ето защо,

Българският Саракт счита за неуместна употребата на идеологеми като “Крим е руски”. България може да има добри отношения с Московска Рус, ако те се базират на гореописаните истини.

Добрите отношения се основават и на това Русия да не поощрява експанзивната и агресивна политика на Турция към България, съпроводена и допълнително уплътнена с процес на изкупуване от руски граждани, с жидовски капитали, по цялото ни Черноморие. Нека да е ясно, че тази стратегия цели да създаде прецедент, чрез който Русия да има лостове за намеса във вътрешните работи на България и допирни точки за конфликт с Турция. Геостратегическият интерес на Русия е да

Относно ситуацията в Украйна и Крим продължение

владее Проливите. Не веднъж, България е била разглеждана и използвана за постигането на тази цел, от руските управляващи. За добрите отношения между двете държави – тази безочливост на русите трябва да спре.

След всичко казано е ясно, че позицията на България днес, по ситуацията в Украйна, не е нищо повече от вземане на страна в геополитически конфликт, подражателно следване на по-големия и по-силния, и изключителна

слепота по отношение тънкостите на българският национален въпрос. Към това се прибавя и кризата на идентичността, прозира във въпроса: *“Трябва да се определим към кого принадлежим към ЕС или към Русия”*. **България принадлежи единствено на себе си!** На нея не ѝ е нужно по-голямо патриархално семейство, в което тя да бъде малкото дете, вечно наказвано и обвинявано за белите на по-големите батковци.

Правилният политически въпрос е: *“Трябва да*

определим каква позиция да заемем спрямо българският национален интерес”.

Така, позицията, която заема България се определя спрямо съвсем различни доводи: според националното достойнство или според икономическия интерес.

В повечето случаи, позицията на държавата се определя от, икономическите ползи, да не станат икономически загуби, като националното достойнство, обикновено отива на боклука.

Архитектурата на сградата на Европейския Парламент в Страсбург е вдъхновена от картината на Питер Брьогел Стария, от 1963 г. - *“Вавилонската кула”*.

Българският Сарактъ **твърди, че главната отправна точка при определяне позицията на външната ни политика това е националното достойнство**. Ако действията на някоя страна нарушават българският национален интерес, България трябва да реагира, за да го отстоява от позицията на националното достойнство. Тя може да не съвпада с европейската, американската, турската или руската, но дори и да съвпада, защитата или реализирането на българския интерес не бива да работи за осъществяването на чуждия интерес. Макар и да са идентични интересите на друга държава с българските, дори да е налице взаимна полза, националният интерес не може да се реализира на принципа на търговската сделка – това срещу онова. Защото, правилата в тази игра позволяват по-силният партньор в сделката да обира лъвският пай, а по-малкият остава унижен.

В 21 век, Украйна стана

Братя и сестри Българи,

арена на геополитическия сблъсък между двата големи юдейски клана, управляващи ресурсите на планетата. Изчерпването на ресурсите, поради интензивното и безогледно използване от едните юдеи доведе до световна, икономическа криза. Социално-икономическите отношения се крепяха (и се крепят) върху благоденствието, което даваше изразходването на ресурсите.

Иначе казано, западни-

ят и източният модел на обществено-икономически отношения се развива върху базата на суровини и ресурси. По-дълготен и устойчив е моделът, който може да ги използва най-ефективно и рационално. Оказа се, че западният модел, чиято основна линия на развитие е безогледното консуматорство, изчерпа по-бързо своите ресурси. Днес се налага, той да води завоевателна политика и да присвоява ресурсите

Шломо Дов-Бер Пинхос Лазар е главният равин на Русия, известен с познанството му с Давид Родшилд и важен лобист за позициите на Бритиш Петролеум в Русия.

Относно ситуацията в Украйна и Крим продължение

на държавите, имащи друг модел на развитие. Така се създаде глобализма, чрез който западният модел загравва необходимите му територии и ресурси. Разширяването на Изток, обаче, неминуемо доведе до сблъсък с Източният модел, който, освен, че е съхранил ресурсите си – съумял е да ги превърне в стратегическо оръжие за експанзия и влияние. Затова и идеята за Евразийски Съюз изглежда така примамлива.

Двата големи юдейски клана - сефарадите и ешкеназите - направиха своето вътрешно реструктуриране и преминаха в открито противопоставяне помежду си. Ешкеназите

от Източният модел, много по-умело се възползваха от ситуацията и чрез Путин успяха да преодолеят Елциновото наследство. То даваше перспектива на Западния блок да овладее ресурсите на Източния, чрез създадените от Перестройката нефтени и газови, юдейски олигарсии. Путин изтласка Сефарадските по-пълзновения и техните ешкеназки марионетки извън вътрешността на Русия и това доведе, в крайна сметка, до ситуацията - Украйна да се превърне в арена на сблъсък между юдеите. Единият клан е финансирал "украинската оранжева революция", но другият държи в подчи-

нение територията, контролирайки властта, управлението и икономиката.

От този сблъсък потърпевш ще бъде единствено украинският народ и българите, които обитават тези територии, тъй като те ще бъдат просто средство, с което да се реши геополитическият сблъсък, в една или друга посока. И ние видяхме вече грубостта, която жиговете демонстрираха чрез кръвта и оръжията. Но успоредно с това, двата юдейски клана разгрнаха съвместно умела информационна война: отначало се включиха лозунги като "смърт жидов и москалях". Но много скоро изразителите им бяха класифицирани като "фашисти" и "антисемити", с което фактически бе извършена психологическа обработка на населението - подготовка за нова "Отечествена война". Но в крайна сметка и от двете страни на този сблъсък стоят юдеи, и те

Олександр Музичко - национален координатор на Украинската националистическа партия "Десен сектор" беше убит през март, т.е.

недвусмислено го демонстрират. Юдейската секта на хасидите излъчи, от страната на Путин, новият равин на Русия, който има връзка с клана на Ротшилд, а в Украйна главният равин е свързан с клана Рокфелер. На бойното поле, тези две сфери на влияние ще намерят неизбежно своя временен паритет и тогава "революцията ще изяде децата си", както започва да се случва с движението на Янош в Украйна. Тях започват да ги ликвидират и физически.

Ясно е, че българският национален интерес изключва подкрепата за единия или другия проти-

востоящи-си юдейски кланове. България оказва подкрепа на украинския народ, на руския народ, на волжките българи, на всички, върху които е упражнен юдейският диктат и са въввлечени в юдейските междуособици.

Оказваме истинска, а не фалшива и лицемерна подкрепа. Относно ситуацията в Украйна, Българската държава трябва да излезе от позата "барабар Петко с мъжете" и да започне да осъществява своите стратегически цели и задачи, основани на историческите ни ангажменти, положението на българите там и правото им на самоопределение и

Покушението срещу Музичко бе причина за нови нападения над парламента и институциите в Украйна. Лидерът Дмитри Янош на митинг, обграден от маскирана охрана с бронирани жилетки.

самоуправление.

Но от всичко казано до тук, произтича и първата, основна, задача и тя е във вътрешната политика на България: **пълно ликвидиране на русофилството и русофобството, за да се отрежат лостове на влияние на един или друг, външен, общественоикономически модел върху развитието на нашата държавност.**

Тенгрианството и религиите

С насаждането на чужд мироглед се прави опит да се отвлече българина от собствените му корени и заложи

Съвременната наука в България възприема Тенгрианството като “нетрадиционна Вяра” за българите. Това е една огромна заблуда. Дълбоката причина за тази напълно необоснована позиция на съвременната власт и подчинените им учени е фактът, че Тенгрианството не предлага Спасение, нито Спасител, които да бъдат избирани на политически избори и подкрепяни от Българска Православна Църква. Старата българска вяра не обслужва съвременната система на държавно управление - демокрацията, затова е пренебрегвана или критикувана от официозните медии и учени.

Тенгрианството, като верска система в ежедневието на изповядващите го, е една поредица от ритуали и чествания в името на естествения ред на природата и света изразяващи вътрешната изповед на небесния бог Тангра. Затова се нарича още Небесна или Слънчева вяра. Затова Тенгрианството, във времената когато е било официална държавна вяра, издига Българския етнос до неговата върховна, духовна, културна, икономическа, политическа и социална мощ. Исторически факт, нелепо замитан под чергата на настоящото безверие на българина. Как, обаче, може да се твърди, че подобно величие на българите се дължи на някаква си вяра? Отговорът е: въз основа на собствените сили на българите, вложени от Българския Бог в Българския народ и разкривани и изявявани от дедите ни в различните исторически времена, посредством ритуалите и мирогледа, които са отстоявали в ежедневието и пред околния свят.

Днес, тези сили, стоят латентни във всеки един Българин, но вероизповеданията, които изповядват масата българи, предлагат “спасение” на отделната личност, зачерквайки светосещането на индивида като част от общност. Нещо което Тенгрианството преодолява, защото, за да го изповядва, индивидът не е самодостатъчен. Той има нужда от общност. Именно гореописаните индивидуалистични подходи в битието се подкрепят от “либерално-демократичните” закони и институции. А цялото това объркване държи духовните сили заключени в Българина и го оковава в неговия личен, културен, обществен, политически и икономически бит, без капчица самосъзнание за величието и безкрайността

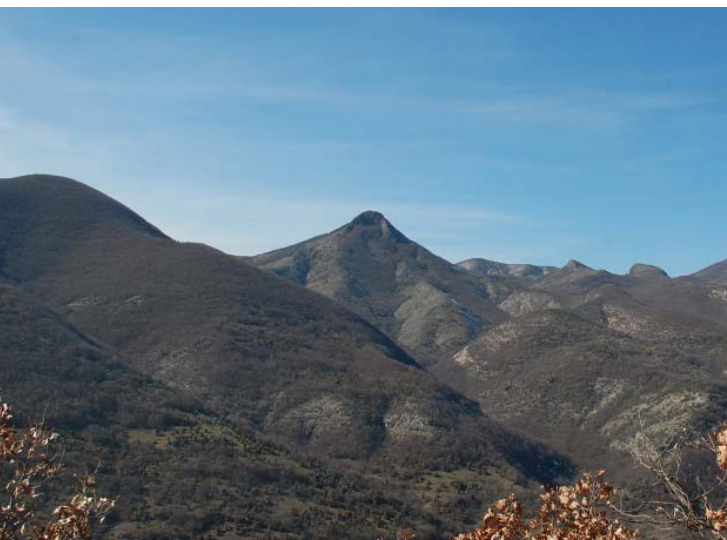
на човешката и социална еволюция, от която той е част и начало. Българинът е роб на чужди принципи и идеали, на възприятията на други народи и етноси. Либерално-демократичните закони и институции са основните опори на днешното икономическо, политическо и културно робство на Българина. Тенгрианството като бит и житейски израз на цяла система от вярвания е единствено в състояние да събуди Българския Дух, за да може той самостоятелен и осъзнат, без ничия - било то европейска, руска, американска, турска или каквато и да било помощ - да строши веригите, след което да възвърне върховенството на Държавата, в ежедневието на българите.

Триъбецът е дъвен, родов знак на българските владетелски династии, символ на “троичността”. Българският Владетел спазва едновременно принципите на Горното царство, Долното царство и Средната земя, привеждайки ги в ежедневието на хората.

Историческата наука познава, но прикрива десетките държави, които българите са основали в продължение на хиляди години, на различни географски ширини и дължини, по продължение на безкрайните си миграции и в изпълнение на геополитическите си стратегии. Такива държави са Волжска България, Стара Велика България, Бактрия, Балхара, Казанското царство - това са известни територии. Но в този списък трябва да добавим и държавни формирания, основани от племенни съюзи на български племена, като Фригия, Мизия, Самария, Пеласгия, Одриското царство. Това са държави оставили солидна диря в историята на човечеството и религиите, като например Християнството и Юдаизма. В тези държави, основно правило и върховна ценност представлява свободата на човешкия дух. Тя е била от първостепенно значение и в осъществяването на държавното управление. Дедите ни много добре са знаели, че само свободният човек може да твори, да създава и да има връзка с Бог.

Храм на върха на планината. Държавническите решения в Саракта не се взимат в опушени кабинети след тайни договори. Управлението на държавата трябва да се съгласува с духовенството, което живее според божествените норми и получава своите прозрения Свише. Съответно, основна задача на Владетеля, наместо постоянно да свиква комисии и съвети, е да хармонизира мислите и чувствата си с Небесните вибрации.

Като говорим за Саракта като Държава на Духа, държава на Тенгрианството - трябва да се подчертае, че именно творчеството е едно от най-важните призвания на тази форма на държавност. Основна цел на Саракта е да защитава свободата и да не допуска каквото и да е мракобесие и поробване над човешката душа. Но творчеството е основна цел при осигуряването на нормален бит за населението. Такива са Божествените порядки, такива са и в България на възстановения Саракт, където Небесните Принципи, Правила и Закони се привеждат в действие, на планетарно ниво - на нивото на всеки човек.

Едно от най-големите постижения на зидарите на Новия Световен Ред бе отделянето на религията от държавата с въвеждането на републиката. В Саракта на старите български държави, Вярата и духовенството не само са част от държавното управление, но в определени случаи са взимали върховенство над светската власт, когато тя не е успявала да отговори на Небесния повик. В Саракта има структури и механизми Владетелят да бъде свален и екзекутиран ако има риск да нанесе вреди на държавата, с грешни решения и ходове. Премахвайки тази взаимна зависимост между държава и религия, републиката поставя "гражданите" под контрол и в тежката зависимост от прищявките на управляващите. Републиканските граждани са третирани като стадо, а в демокрацията, нещата отиват още по-далеч - правото и диктатът са в ръцете на мнозинството, тоест стадото. В духовен план тези управленски порядки имат своите последици - гражданите се превръщат в стадо атеисти и богоборци. Едно от първите неща, които Отечественият Фронт направи в България, през 50-те години на ХХ-ти век, е да превърне Българската Православна Църква в придатък на Българската Комунистическа Партия. Тоест подчини духовенството на държавната върхушка и завербува самото ръководство на църквата, да служи на стремежите на управляващите - да контролират масите. В Саракта, където Тенгрианството е официална верска система, нещата стоят в обратен ред - духовността, духовното начало има върховенство над материалното управление на държавата и всяка обосновка на дадено държавническо решение се намира в Духа, който направлява държавата - в лицето на Българския Владетел. Не случайно титлата на Българския цар се превежда на съвременен език като "Владетел, от Бога поставен". Зад това звание стои цяла система от традиции

и конструкции - както духовни, така и материални, така и човешки, които служат за определяне на Владетеля, неговото овластяване, и сваляне от власт. Но при всички обстоятелства, върховна обосновка на тези традиции и структури, това е Вярата в Тангра и неговата Абсолютна, всепроникваща Сила във Вселената. Вярата в непрестанния стремеж на Духа на човека да достигне до Твореца си.

Във възстановения български Саракт няма да се допуснат каквито и да е вероучения или секти, които проповядват подтискане на човешкия дух, които граничат със общоизвестното течение Сатанизъм. От гледна точка науката за религиите, Сатанизмът проповядва именно подтискане на поривите на душата за извисяване над материалното. Там, духовните сили на човека се използват за постигане на дребни, злободневни цели от лично естество: да се накара някой да се влюби или разлюби, да се направи черна магия за постигане на материално благополучие, да се предизвика смърт или страдание на някой човек - пречка за осъществяването на дребните желания на извършителя. Подобни стремления нямат място в Саракта - Държавата на Духа. Тенгрианството проповядва хармонизиране на стремежите на душата, вплътена в човешко тяло, със стремежите на безсмъртния Дух, който продължава еволюционния напредък, съгласно разпоредбите на Бог.

Днес, в България, народонаселението е безропотен последовател на двете големи религиозни течения: Православие и Мюсюлманство. За да се хармонизират двете религии с принципите на Тангра, трябва много внимателен подход. Милиони българи са измамани от тънкостите на религиозните писания и догми и не бива тези миряни да бъдат отблъснати, заради заблудите, в които живеят. Заблудите трябва да бъдат вдигнати и Вселенските Правила оповестени, за да може хората да се пробудят за своята същност на българи. За Православието това е сравнително лесно и най-добре самите църковни власти да извършат крайно належащите реформи. Лицата ангажирани с управлението на църковното имущество и структурите на църквата най-добре да съберат куража и да поемат своята отговорност.

Като се започне с поповете, които би трябвало да са образец за пример и истински духовни водачи, а не това, което са сега; и се завърши с митрополитите, затънали в разкош, разгул, скъпи лимузини и часовници. Не стига това ами и слухове

По нашите земи, в миналото, духовенството е обитавало пещери като Бялата скала в село Пчелари. Следите от първите творчески пориви на хората се откриват именно на такива места. По-късно, изначалните християнски духовници - исихастите - спазват порядките на Старата вяра и обитават подобни пещери. Подвизите на християнските светци, както са описани в житията им се случват след усамотение в "планината" или "пустинята". Но днес, пещерата, където се смята, че е живял Свети Пророк Илия е туристическа дестинация. В България, фактът, че някогашни светилища са били забравени, може би е допринесъл за съхранението им.

за разврат и содомия се носят за тези духовни лица. Не бива да се допуска духовенството да се дискредитира по такъв начин, но това зависи на първо място от тях самите като личности и тяхното поведение. На този етап, Българската Православна Църква няма как да го направи, няма как сама да се реформира, за да заеме подобаващото, за една духовна институция, място, защото отговорните лица ядат на една софра с управляващите режима политици. Техния висш клир (свещенниците) членуват в едни и същи "масонски ложи" с бизнесмени, прокурори, олигарси, политици - точно хората, които корумпират държавата и изсмукват

народните ресурси. Една духовна власт би трябвало да осъди такова поведение и да поведе народа срещу престъпниците, когато държавата е в колапс. Това безсилие на Православието като държавна религия се потвърждава най-ярко при падането на Търновската столица под турско робство. Тогава, след разпада на държавността и разоряването на войската, именно църквата е била призвана да поведе народа за защита на децата и семействата български. Но Търновският Патриарх призовава народа към смирение и молитви, докато го колят и насилват. Само че Бог не чува православните молитви и Търново, както и цяла България, пада за 500 години под мракобесието на Исляма. Бог не чува православните молитви и днес, та българина е роб и отвърнат от дарбите и заложибите си. Единствено Тенгрианството възпитава здрав и борбен дух у българина. Нека си припомним хилядите години, преди Православието, в които върховният жрец в държавата е бил първи пълководец и българската армия се е изправяла безстрашно срещу всяка империя, която дръзне да има претенции към онова що е българско.

Едни от първите знаци за единението на човека с Бога - творчеството - са открити на територията на България. Образец - първоизточник на шумерския знак "Дингир"

Във възстановения Саракт, православните свещеници ще имат възможност за изкупление. В истинското, чисто Православие се съдържат кодовете, които поставят на преден план приемствеността между Тенгрианството и Православието. На Българския Владетел и на българския народ няма как да им е безразлично, че български деца се кръщават върху един ветх завет (Стария Завет на Библията), който е написан за едно пустинно племе (Юдеите) и техния елохим (демон) Йехова. Та самият Исус Христос е казал, Стария Завет да не се почита от благоверните. Но Вселенски събор, след Вселенски събор християнската църква в Рим и във Византия е допускала чужди агенти да опорочат Христовото, Слънчево учение, за да може религията да служи като инструмент за подчинение на масите и безрезервна власт на управляващите. Днешното католическо християнство раздава индулгенции (опрощение на греховете) срещу "лайкове във фейсбук" срещу пари или дарове. Изворът на подобни механизми е именно в юдейската религия, която до толкова е проникнала в християнството, че днес говорим за юдеохристиянство. Това е прочитът на Библията от дявола или от хората, които са се поклонили на един демон. Във Ветвия Завет (на юдеите) се описва с какви триони Давид е клал филистимците; възпява се моментът когато ангелите на смъртта са избили всички египетски, първородни деца; обяснява се как детето на всеки друговец (включително българин) е гой (говедо, роб, кал). Кой би искал да кръщава детето си според принципите, които почита днешната православна църква в България, която услужливо направи място на Стария Завет в своето богослужение? Тези истини ще излязат на яве. Книги и артефакти ще видят свят след 12 века забвение и няма да може да се скрият, както ги крият в момента, в мазетата на музеите. Истинските български благовестия (слова по вероучение) ще бъдат възстановени (като благовестието на Андрей); ученията, които преминават устойчиво през изпитанията на времето и смяната на религиите. А други пасажи, като обръщението на Шаул (Свети Павел) към римляните, паразитно добавени от Синедрiona (юдейската духовна власт) ще бъдат премахнати от верската система на българите.

Има един български владетел, на който може да се припише цялата вина за днешното духовно опустошение у българите. Това е Цар Борис I, който приема прозвището Михаил - по името на Византийския император, на когото се подчинява, за да смени официалната вяра в държавата. Този кръволок, който

избива 52 знатни рода, заедно с пеленачетата, унищожава с един замах цвета на българската нация. Днес, той се перчи с титлата “светец”, но небосклона, на който “свети” е мрачен. За българската държавност и за българската духовност, след като се признаят някои исторически факти, Борис-Михаил може да бъде единствено заклеймен като една от най-черните личности в българската история. Той е поставил началото на 1 200 години падение и крах на българския народ и държава.

Тенгрианството като Старата Вяра на българите, преминало изпитанията на хиляди години човешка еволюция, няма отправна точка, нито писта, по която да се състезава с религиите, които се разливат и разклоняват от неговия дървесен ствол (като Християнството, Мюсюлманството или Будизма). Това издигане и изпадане на религии и култове, които отначало са взимали пример от Тенгрианството, но после се проваляли в лъжи и лицемерие се е случвало безчет пъти в човешката история.

Тенгрианството като официална държавна вяра в Саракта няма как да се съревновава нито с Християнството нито с Мюсюлманството, нито с която и да е друга религия в България. А и едно истинско, българско Православие, като Слънчева вяра, си е естествено продължение на слънчевите български традиции и обичаи. Всичко в Българската Православна Църква, наложено или натрапено с меч и хитрост, ще бъде изхвърлено на бунището на историята. Старата Вяра не е просто религия, а гносис (знание за Света, Вселената и Държавата) и мироглед, начин на живот и възприемане на света. Слънчевата Вяра няма нужда да се налага с административни мерки или насила. Веднъж разкрити истините за българската история и за Слънчевата Вяра, стремежът на българина да посещава светилищата на вярата ще се превърне в естествена необходимост на битието му. Тенгрианските светилища са и изворите на живота и силата, където се заражда и самата човешка цивилизация. Един от пороците на днешния българин е, че заряза и изхвърли от съзнанието си тази твърд на живота и замени българските “езически” светилища с някакви бетонови сгради и икони. А църквата следва да признае и почете, а не да се опитва да конвертира по своите канони тези свети места.

При отказ да се реформира българското Православие, българският Саракт няма да тръгне по пътя на Борис-Михаил - пътя на агресията и кръвопролититето. Чисто

и просто, църквата или съответните сепаратисти - свещеници, които отказват да се отърсят от чуждото влияние, ще загубят каквато и да било държавно признание и финансова или материална подкрепа. Съответно този паразит остава на издръжка на хората, но те трябва да са напълно наясно, върху какво точно се кръщават децата им. Който е съгласен да продължава да плаща данъците за сгради и имущество, както и заплатите на тези свещеници - може да се предвиди специален статут.

Корените на атрибутите на съвременните религии, включително Мохамеданството, могат да се търсят в някои древни култове, каквито следи откриваме у нас.

Що се отнася до Исляма, нещата са по-лесни, защото тази лунна религия е дошла тук заедно с поробителите и мъчителите на поколения българи - османските и селджудските турци. Това не е традиционна за българите религия. Въпреки че много исторически извори подсказват, че в самото начало на Мохамеданството то е взело пример от Старата Вяра на българите. Но трябва да е ясно: Ислямът в България е изцяло натрапен и в днешно време се използва като средство за подхранване на национален нихилизъм и сепаратистки стремления в обществото. Въпреки всичко, възстановеният Саракт не възнамерява да постъпи както

османлиите са постъпили срещу населението на Второто българско царство. Има просто условие и то отново е насочено към духовенството на дадената религия. Ако ходжите не искат да извадят от сурите (религиозните писания) всички пасажи, където пише “всички хора по света трябва да се поклонят на Аллах”; и още, пише в Корана: “убий неверника”, и се обяснява с подробности размера на камъка, с който да бъде убит; ако тяхното духовенство не иска да премахне подобни писания от книгите, които разпространяват в България - ще бъдат третирани като особено опасни терористи и заплаха за националната сигурност. Изборът за такива агенти на тероризма е или да понесат най-суровото наказание за провинение срещу държавата, или да си търсят късмета по широкия свят, извън свещените граници на Саракта.

Българската Държава е била и може да бъде достатъчно мощна и влиятелна, за да отговори на тези предизвикателства по отстояване на националната сигурност. Когато Владетелят е достатъчно решителен, за да предприеме нужните реформи, то държавата, с умела външна политика, може да наложи и да отстоява пред външния свят и дипломацията всяка мярка, която предприема в рамките на своята държава. Особено когато тези мерки са алтернатива на дадено ненормално поведение, а не се явяват какъвто и да било вид подтисничество.

Същото се отнася и за всички други рушителни за личността и обществото поведения - наркотици, порнография, кучеци, телереалити, филми на ужасите, глобалистични идеологии, подкопаващи българския Дух и Самосъзнание. Опазването на Българщината и Духовността са основното задължение на българския Саракт, като условие за качествено творчество и фактор за развитие на личността.

Религиозни текстове, които нямат място в границите на България, след издигане на Четвъртото Българско Царство

Корана за неверниците (вкл. християни и други отказващи да се поклонят на Аллах):

(Сура 47): За неверниците има болезнено мъчение (58:4), За неверниците има унижително мъчение (58:5). Да се отсекаат ръцете и нозете им кръстом, т. е. ляв крак и

дясна ръка и обратно.

(5:33) Бийте ги по вратовете, бийте ги по всички крайници

(8:12). За неверниците е мъчението на огъня

(8:14) И се сражавайте с тях, докато не ще има заблуда и религията ще е на Аллах (2:193) Сражавайте се с онези от дарените с писанието, които не вярват в Аллах... и не изповядват правата вяра - докато не дадат налога (джезие) безусловно.

Корана за жените:

(4:33)...Целомъдрените жени са послушни. Пазят съкровено си, както Аллах ги е създал. А онези, от чието непокорство се страхувате, увещавайте, после се отдръпнете от тях в постелите и ги удряйте!

Пасажи от юдеохристиянството (православно християнство, примесено с юдейски учения от Стария Завет).

Върху тези текстове кръщават българските деца:

...Порази и моавци и ги измери с връв, като ги простря на земята; и отмери две върви за убиване, една връв за оставане живи. И станаха моавците на Давида роби, плащаха данък. [2 Цар. 8:2]

...Давид (...) потегли към град Рава...и го превзе. А народа, който беше в него, изведе и го прекара през триони, през железни брадви и го хвърли в пещи за печене на тухли. Тъй постъпи той с всички амонитски градове. [2 Цар. 12:29, 31]

За гражданите-данъкоплатци, да не забравят да си внесат вноските пред управляващите на деня и да не забравят им се кланят доземи.

Цитатите са от “Римляни” на Шаул-Павел:

3. Защото началниците не са страшни за добрите дела, а за лошите. Искаш ли пък да се не боиш от властта, прави добро, и ще получиш похвала от нея.

4. Защото началникът е Божий служител, пред теб за добро. Ако пък правиш зло, бой се, защото той не напразно носи меч. Той е Божий служител и отмъщава с гняв ономува, който прави зло

5. Затова трябва да се подчиняваме, и то не само поради страх от неговия гняв, но и по съвест.

6. Затова и данък плащате, защото те са Божи служители, и с това именно служене са постоянно заети.

Неолитната мартеница на българите

Българите са запазили много древни обичаи през предългия си исторически път, но киченето с мартеници в първия ден на 'женския' месец март е безспорно най-масовата и зрелищна демонстрация на принадлежност към българския народ в наши дни. Всеки, който е пътувал в чужбина, в градове с по-значително българско емигрантско присъствие, е виждал закичените с мартеници цъфнали дръвчета през пролетта.

За всеки от нас е очевидно, че този ритуал е толкова стар и е пропил така дълбоко българската ДНК, че нито технологичният прогрес, нито властващият днес материализъм, нито емиграцията далеч от Родината са способни да унищожат желанието ни да се закичим с бяло и червено в първия ден от първия пролетен месец.

Но колко древна е всъщност Баба Марта и знаем ли какво означават двата любими цвята? Тук ще представим археологически доказателства в полза на тезата, че българската мартеница

Керамичен съд, рисувани орнаменти, Новоагорско, Ранен халколит.

– комбинацията от бял и червен цвят – се е използвала масово по нашите земи от нашите предци, коренното население на Балканите, поне от ранния неолит (условна датировка 6-7 хил. пр. Хр.)

Легендите, създадени, за да обяснят произхода на мартенския обичай, са неудовлетворителни, а опитът ритуалът да бъде интерпретиран като една от 'езическите' практики за измолване на здраве и благоденствие и предпазване от зли сили води до твърде ограничено разбиране за същината му.

Употребата на червения цвят (червена охра) в погребални ритуали и скална живопис датира още от късния палеолит, но масовото използване на бяло-червената комбинация на територията, където се заражда българският народ (Балканите и Мала Азия), започва през ранния неолит (Чохаджиев, 2011).

В този огромен ареал използването на червено и бяло започва с украсата в тази комбинация предимно на култовите съдове и продължава през каменно-медната епоха вече и върху стените и подовете на жилищата.

Отговор на въпроса с какво тези два цвята са привлекли интереса на предците ни дава Ст. Чохаджиев (2011):

'Всеизвестно е, че множество женски антропоморфни фигурки и съдове, изобразяващи жени в напреднала бременност и характерни предимно за късния халколит, са украсени с вертикални ленти с червен цвят (Чохаджиев 2004, 22).

Прието е този цвят да се свързва с женското начало, кръвта, промяната,

зачеването и раждането. Не са известни такива фигурки, украсени с бели ленти, нито гробове, в които, вместо бучки червена охра, да са поставяни бучки бяла минерална боя.

Ако приемем, че червеният цвят е символ на живота и раждането, а белият – на плодородието, т.е. съответно на кръвта и семенната течност, то бихме ги приели като

Култова ритуална масичка. Стара Загора, могила Азмак, Неолит, култура Караново 1.

символи на основните начала в живота на човека, а тяхното съчетаване – надежда за здраве и благополучие. В този смисъл редуването на червения и белия цвят, на мъжкото и женското начало, които не могат да съществуват поотделно и в съвкупността си пораждат новия живот, може да се разглежда като прадревни илюстрации на концепцията за Ин и Ян и взаимодействието помежду им.

Особено ярко тази концепция е изразена в шахматно-украсените култови съдове, където обичайните черни квадратчета понякога се заменят с червени. Това е забелязано и от Ив. Танев Иванов: 'При древните народи не само отделните цветове, но и някои техни комбинации (двойни цветове, двуполюсници) са носили определен

смисъл. Например, добре известен е черно-белия цвят дипол при древните иранци и символът "ин-ян" (черно-бяло) при древните и днешни китайци.

Той олицетворява взаимната борба и взаимовръзка на световните сили и свойства: ден и нощ, небе и земя, студено и топло, светло и тъмно, добро и лошо и т.н. Бяло-червеният "символен дипол" в древното съзнание е по-слабо известен от бяло-черния, но без съмнение е съществувал и е играл съответната ритуална роля. По този начин идеята да разгледаме мартеницата като червено-бял "цветови двуполюсници" изглежда много полезна.

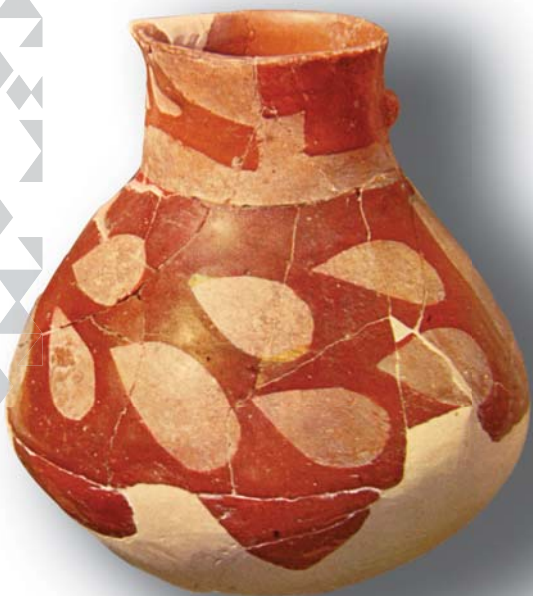
Керамичен съд, украсен със свастика, Ранен халколит., Новоазагорско.

Подобен смисъл имат и изображенията на най-важният соларен символ – свастиката – изпълнена в червено и бяло (на свастиката ще бъде посветен отделен постинг, в който ще публикувам неизвестно досега изображение, датиращо от средния неолит, намерено на територията на България).

Особено внимание заслужава една паница от Хотница, публикувана в Чохаджиев (2011):

'Малка паничка със скулптирана върху вътрешната страна на дъното композиция - жена и дете, седнало в скута ѝ. За съжаление горната половина на телата е отчупена. Украсата

Съд от Хаджилар праисторическо селище., Халколит, Турция, Мала Азия

Най-старата свастика в света, върху фрагмент от паница от ранния Неолит началото на VI хилядолетие пр. Хр., Деветашката пещера.

в общи линии е традиционна - свастика с четири полета, мотивите в които са запълнени с червена боя, кантирана с релефни линии от бяла боя. В средата е оформен квадрат с бял цвят, върху който е оформена скулптурата. Телата са украсени с червена боя и хоризонтални бели райета. Външната част на устието е също украсена - хоризонтален пояс от

редуващи се полета - пет само с червена боя и пет с по девет вертикални линии, отново с релефно нанесена бяла боя. От територията на България подобен съд не ми е известен, но четири екземпляра са познати от Румъния (Утеа 2005).

Единият (от Султана) е сравнително добре запазен и е известен като „Влюбените”. Представлява композиция

от прегърнати мъж и жена, скулптирани също върху вътрешната повърхност на дъното и украсени също в бяло и червено .

Споменатият артефакт от Султана (Румъния) е най-блестящото доказателство в полза на твърдението, че белият и червеният цвят символизират именно мъжкото и женското начало и взаимодействието помежду им”

Тук женската фигурка е в червено, а мъжката – в бяло. Смело можем да заявим, че този съд от северните части на българското етническо пространство не е нищо друго освен едно много ранно изображение на Пижо и Пенда!

Различни видове комбинации от червен и бял цвят, употребявани в религиозен контекст, днес могат да се срещнат дори и в твърде отдалечени от Балканите места.

„Същите усукани червено-бели въженца, в Северна Индия се връзват на ръцете съгласно хиндуисткия обичай Ракши Бандхан. Според описанието на този обичай, в деня на пълнолунието на месец шраван (юли-август), сестрите връзват на ръцете на своите братя жълто-червени или бяло-червени усукани свещени въженца наречени

Мулдава: зооморфен керамичен съд. Култура Караново.

Еленът е дъвен тотемна фамилен символ. Подобен знак се появява у владетелския род Дуло пред 5-ти век сл. Хр.

Украса на жилище (обмазка на стена), Голямата къща, Слатина, София.

Праисторическите Пижо и Пенда - 'Влюбените' от Султана Малу Рошу, Румъния. Халколит.

“Ракха”, които имат задачата да защитят братята от злите сили. Братята от своя страна правят подаръци на своите сестри, като обещават до края на живота си да ги защитават и покровителстват.”

Фактът, че мартеници се срещат навсякъде по света, разбира се, не ни дава основание да правим ‘грешката’, залегнала в основата на всички необосновани теории за ‘идването’ на българите в днешните ни земи, а именно:

„Мартеници има в Индия и Япония; българите използват мартеници; следователно българите идват от Индия или Япония”.

Напротив, очевидно е, че центърът на култа към белия и червения цвят е именно на Балканите, където той се разпространява най-рано, и мартениците са занесени в тези далечни страни от пътуващите ни предци.

Както и много други обичаи с палеобалкански произход, киченето с мартеници е съхранено най-добре от българите – директните наследници на коренното балканско население. Не само това, но и съдържанието, философията на този ритуал се разкрива най-пълно именно в България.

Мартеницата се закача на цъфнало дърво след като се види прелитащ щъркел - символ на настъпилата пролет, но и символ на плодovitостта.

Концепцията за Пижо и Пенда внушава по един недвусмислен начин, че ние, продължителите на една прастара традиция, все още пазим спомена за смисъла на красивия пролетен празник – празникът на съюза между мъжа и жената, между Небето и Земята, на плодородието и на вечният, неугасим живот, който този съюз поражда. Така мартеницата се явява символ-стожер на хармонията и баланса в мирозданието.

На носителите на мартеницата – българите – пък се пада нелеката длъжност да бъдат ревностни пазители на свещеното знание на дедите си, които хилядолетия наред разпръскваха огъня на цивилизацията далеч отвъд пределите на своята Люлка.

От праисторически времена българите разнасят по света символите на хармонията, плодородието и вечния кръговрат - мартеницата крие в себе си цяла философия за живота.

Ръцете от пещерата Алтамира, Испания. Палеолит. Охрата е един от първите цветове използвани както в бита и изкуството, така и в култовата практика.

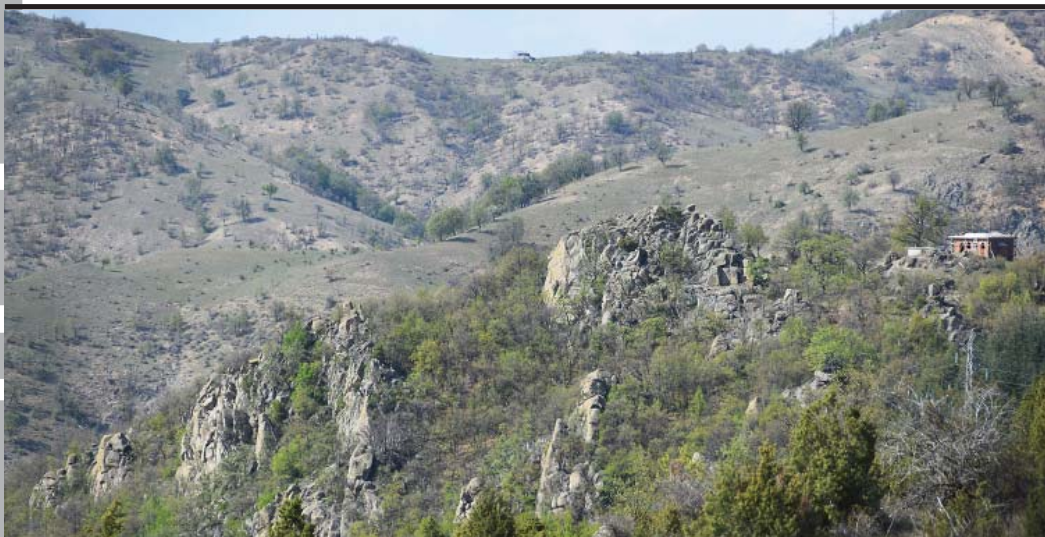

Керамичен съд с писувана украса, Стара Загора, могила Азмак, Ранен неолит, Култура Караново 1

Свети Мина, село Мечкул, община Симитли

Светилищният комплекс Свети Мина се намира в землището на село Мечкул, непосредствено над Кресненското дефиле, в района на Средна Струма, в самото подножие на връх Пирин. В близост са селата Крупник, Брежани, Ракитна, Мечкул и Сенокос. Според повърхностните изследвания излиза, че тук има цивилизация още от новокаменната епоха (неолит) – 7000-3000 г. пр. н.е.

Светилището представлява съвкупност от мегалитни, скални структури с впечатляващи форми, които много лесно могат да се оприличат на животни (зооморфни форми) или хора (антропоморфни форми) герои, богове или

исторически личности от митологията. Има различни версии за същността на тези мегалити и разположението им.

Една от легендите е, че на Свети Мина е имало харман (за отделяне на житото от плевата), който е бил постлан с плоча от бакър (мед). Според традицията, ако нашественици забили меч в застлания с бакър център – битката е изгубена; с други думи, предполага се, че западането на това средище е настъпило след изгубена голяма битка. Въпреки че днес, мястото не се отличава с особена важност за държавата или на местно ниво, легендите за съществуването на действително гумно – коневръз с девет коня (три по три

жеребеца), продължават да пътуват през поколенията. Освен буквално, преданието за Медното Гумно е натоварено с много богата символика, за което може да се съди от българските народни песни и сказки.

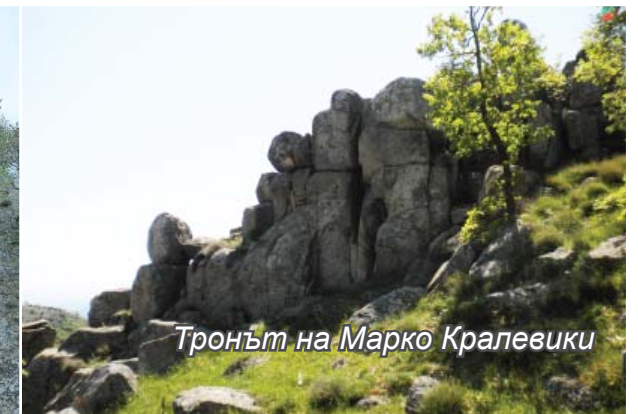
Според една от интерпретациите – около харманът (гумното), който се е намирал някога на Свети Мина, е имало старобългарски слънчев часовник, който служел и за годишен календар. Коневръзът може да символизира кръговратът в природата, а отделните мегалити представляват символи на съзвездия или животни от древния български календар.

Според друга интерпретация, мястото е било култов комплекс, ориентиран към съзвездието Плеяди и Полярната звезда (от съзвездието Малка мечка). Връзката се прави чрез вярванията на народите от Централна Азия, тюркските и алтайските народи, монголите, бурятите - всички те, подобно на българите я считат за звезда – стожер (център, коневръз) на небесното гумно. Поларис е Златният Стожер и за, които си представят, че са вързани

звездите като коне на харман,

Медното Гумно, в някои стари източници се среща като синоним на „капище“ – както се наричат старобългарските светилища. Това подсказва, че клишетото „медно гумно“ е станало код за обозначаване на древни, култови места след приемането на християнството. Всички предания за „Медно гумно“, каквито се срещат из България са свързани с укрепени селища от Първото българско царство, като най-отличителното е за столицата Плиска, където в центъра на укреплението се е намирал Златен Стожер с Медно Гумно. Така, изразът става и обобщаващ символ на българската държавност. Според проф. Анчо Калоянов, думата, в българския

Тронът на Марко Крапевуки

фолклор се отъждествява именно с кръговрата на съзвездието Плеяди. През зимата, когато съзвездието е в зенита си – то е заместител на Полярната звезда в ролята ѝ на стожер, около който обикалят звездите. В Софийско и Кюстендилско, съзвездието е познато под името Стожери и Седмостълпци. В коледни песни от Котел и Софийско, както и предания от Локорско, разказват за подземен манастир, златен стожер и момче конник.

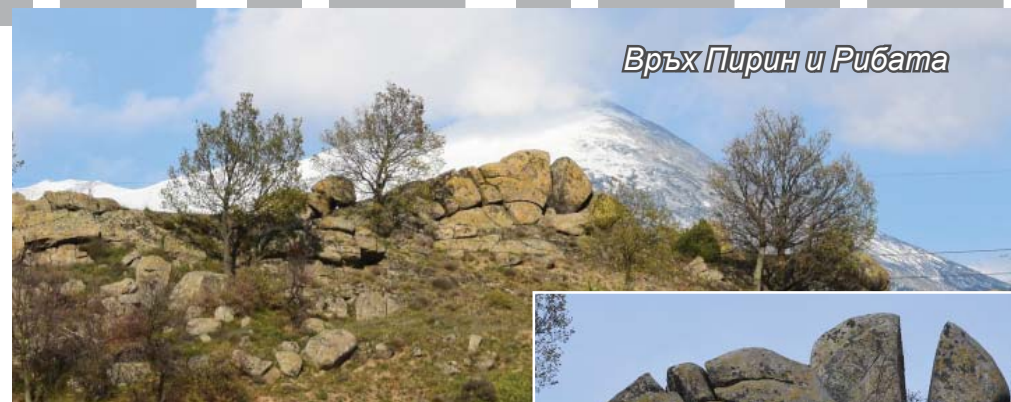
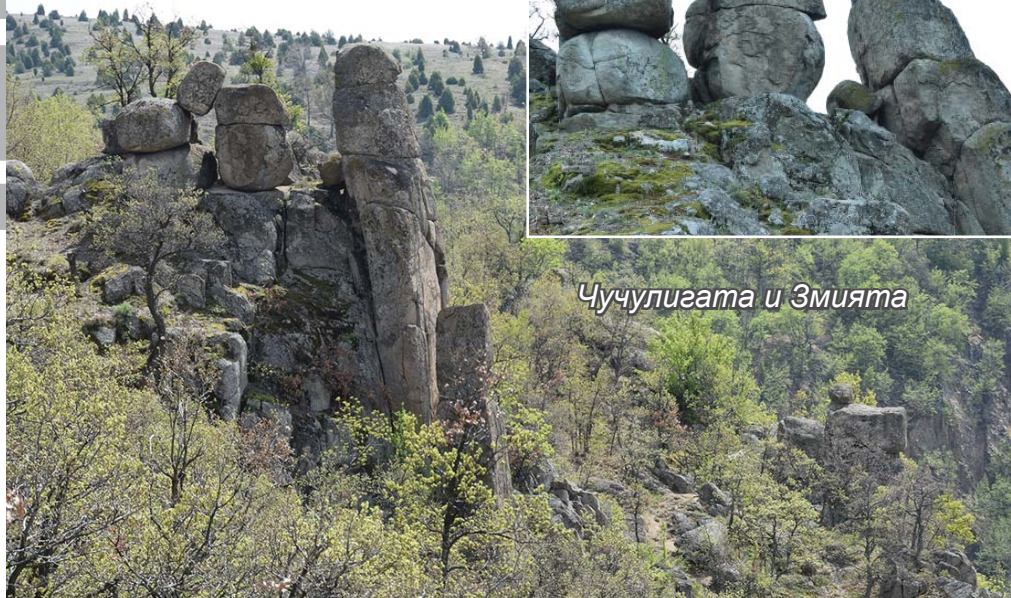
Гумното се е позиционирало на юг от централната част на светилището. Самият склон, по който са разположени мегалитите е бил лозище, дори по времето на Цар Калоян, както разказват местните легенди. Най-висока надморска височина заема мегалит с вид на „Риба-змиорка“, на източния хълм на комплекса. В древността Струма е изобилствала от Змиорки, а в

древнобългарската митология рибата Бойгала е прамайка на всички българи. Тя ражда първия българин Иджик – с вид на змийче, в деня на лятното слънцестоене – 22 юни. Тагмата на Атила е риба. Кана-СуБоги Аспарух (Испериг), в “Именник на българските канове”, е символизиран като амфибийно същество с мощна опашка. Такова същество е изобразено и в герба на град Казан, столицата на Българско-Казанското царство.

По-надолу е самия връх на скалния масив - „Тронът на Марко Кралевики“. Множеството светилища из България, които носят името на големия български герой Марко - всички се отличават с подредба на огромни камъни, извършена в очевидно противоречие с всички закони

Чучулигата и Змията

Връх Пирин и Рибата

на физиката и гравитацията. Тук случаят е сходен. Но според легендата – камъните на този „трон“ са подредени от Великаните по нареждане на Бога.

Друг важен мегалит е „Чучулигата“ с „Провиралището“. Тук, според поверието, се преминава за изцеление от зли сили или за здраве.

Малко по-надолу се намира и „Змията“, която може да е символ на издигането на енергията или както се нарича според българската окултна практика „издигането на Орендата“, а в будизма е известно като „Кундалини“.

Трябва да се отбележи и скалният масив „Кирил и Методий“ - визуално, в символно отношение не отразява идеята за двама братя, но названието може да е свързано с незапомнени, конкретни, исторически събития, в пряка връзка с българската култура и писменост. Истината е, че тези наричания са по-скоро със символична ангажираност и смиисълът им трябва да се търси дълбоко в развитието на митологиите. Интересен е и мегалитът, който наподобява две човешки лица – едно до друго. В митологията, подобен образ откриваме у Двуликият Бог Янус – почитан

в редица древни религиозни системи.

Също така, се откроява и скална форма, подобна на овен или козел – символ, който препраща към Бог Дионис, който е тракиец по произход и предшественик на Орфей, също почитани в не една от религиите на Европа и Мала Азия.

Светилищният комплекс и околните местности, освен със символите, може да се разглежда и като изключително историческо средище.

Местните легенди свидетелстват за историята: войните на траките; после тук се приютява тракиецът Спартак; на Александър Македонски му предrekli, че ще стане велик владетел; за римските набези, после и за посещенията на владетелите от Първото и Второто Български царства; турските набези и борбата против нашественика; по-късно, Яне Сандански се крие на Мина (Амина) по време на аферата “Мис Стоун”, както и за Кресненско-Разложкото възстание. Бабите разказват в кой зимник се е крила

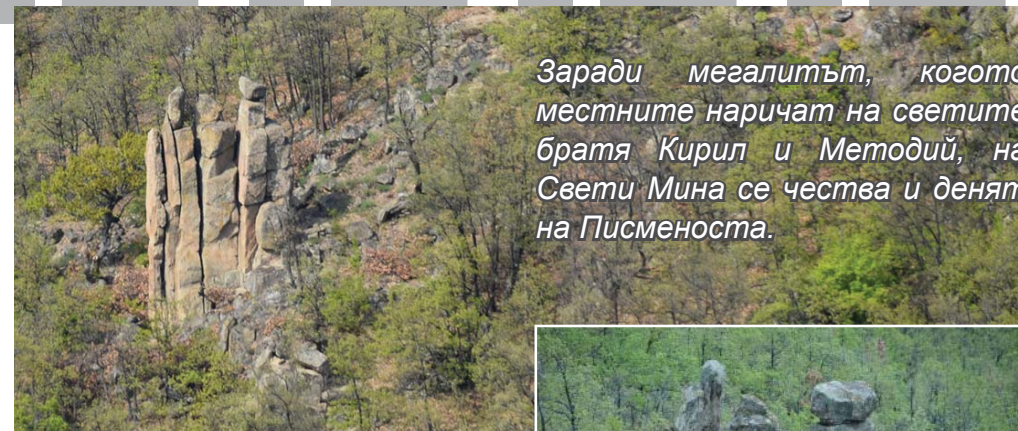
прислужницата на американката Стоун, когато е раждала от комитата Сандански. Научават се факти от стратегията на революционерите, едва ли не "от първа ръка". Вижда се камъка, върху който е извършвано гаданието на Александър Велики.

Чудни събития бележат освобождението на района от турско робство, което става почти четвърт век по-късно от останалата част на България. Крупнишкото земетресение от 04.04.1904 година се смята за лоша поличба за турците. В Европа съществуват сеизмологични станции от близо 150 години, но земетресенията от Кресненското дефиле се смятат за най-мощните трусове досега, на Стария континент. В Пиринско, от поколение на поколение се разказва за станалото в деня на бедствието и мистериите, които се случват от тогава до наши дни. Черквите в селата Сърбиново, Брежани, Горна Сушица, Мечкул, Кресна и Ораново останали с незначителни повреди, докато джамиите и казармите в Крупник, Симитли

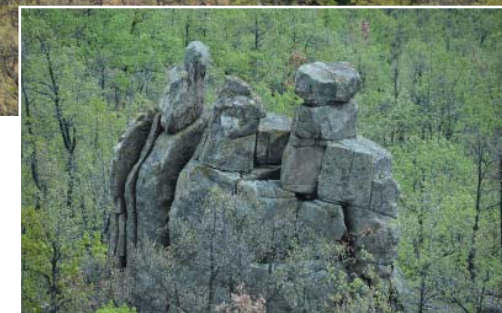
и Осеново буквално се срутили до осно-ви. Тогава, крупнишките мохамедани заговорили открито: „Знак, че е дошло време християните да си вземат отново земята”. Чудесата достигнали дори в близкия окръжен град – Горна Джумая. Турските частни и държавни здания се били срутили изцяло: шест джамии, голямата пехотна казарма, топ хаането, барутния склад, военната болница. Вероятно тези поличби са окуражили доброволците за Кресненско-Разложкото въстание и то не закъснява.

След земетресението се разкрива огромна подводна пещера в коритото на река Струма. Говори се, че в нея потъва цяла дивизия на гръцката войска, по време на междусъюническата война, след което труповете така и не се намират. След под-писването на унизителния, за България, Ньойски договор, гръците отново правят опит за нашествие – през 1925 г. Половината труповете от гръцкия полк са изчезнали в същата дупка, след геройски отпор, който дават българските

Скалните форми наподобяват символиките на древни култове.

Заради мегалитът, когото местните наричат на светите братя Кирил и Методий, на Свети Мина се чества и денят на Писменоста.

доброволни милиции на ВМРО.

Носят се легенди за преминаването на царете от Първото Българско Царство и техните едри на ръст рицари - с какви бъклицы им е носено от местното вино. Според българската държавническа традиция, Владетелят е и Върховен жрец, което навежда на мисълта, че посещенията на българските владетели не са обикновено преминаване с войската или обиколки из "провинцията", но са свързани със свещенодействия и поклонения, от най-високо ниво, на това свято място. В близост до самия връх на светилището (Тронът на Крали Марко) се намира поляна осяяна с каменни кръстове и надгробни камъни, някои от които са печално деградирани от атмосферните условия. Предполага се, че някои от тях бележат вечен покой на велики благородници от Първото Българско царство.

Официалната историография твърди, че преди 7-ми век, когато се поставя началото на Дунавска България, по тези земи са живели „славяни”. Те се съюзили с „прабългарите”, с цел да превземат Солун. Това подскава на учените, че

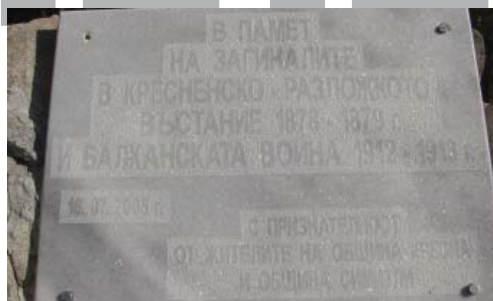
между „прабългарите” и „славяните” е имало „по-предишни връзки”, които се изразяват в родственост на етносите – обща верска система и един език. Според източниците, „българите, придошли от север (скити), предвождани от Кубер се съюзили с местните племена” (македонци от долината на р. Струма). Те извършват четвъртата поред обсада на Солун, който бил окупиран от византийците. В резултат, Юстиниан II – император на Византия, предприел поход срещу съюза между скити и македонци и ги изтласкал в планините над Струма, отвъд клисурите на дефилето. Вероятно „скитите” на Кубер, са „прабългарите”, които се заселили в Кресненското дефиле. В битието на „Св Димитър Солунски Чудотворец” е записано, по случаи планираната обсада, че Куберовите войници влизали по домовете на местното население като

свои, "за да си вземат храна и същевременно разпитвали относно града Солун, който искали да завладеят". Този пасаж разкрива ясно защо по-късно и "скитите" и "македонците" приемат гордо да се наричат Българи.

През Мечкул и подножието на връх Пирин са минавали древните пътища на търговията, военните пътища и маршрутите на поклонниците до Света Гора. Самият район, разположен между селата Брежани и Стара Кресна, който включва Ракитна, Мечкул, и Сенокос е своеобразна Света Гора, тъй като всеки хълм край селата е място за почитане на даден светец - почит, която преминава от предхристиянски времена, когато на същите места са се кланяли на други божества. Това е сигурен признак, че не става дума за отделни места, на които са построени християнски църкви или манастири, но районът е духовен център по приемственост от древността. Въз основа на изследванията на наши именити учени,

може да се обобща, че извор на честванията на днешните светци са

култове като този към Бог Перун, Велес или Великата Майка.

Целият район е внушително свидетелство както за корените на местното население, така и за истинността и чисто материалния характер, за реалното съществуване на митични личности, и на цели фрагменти от древните митологии, които после преминават и в египетската, и в гръцката митологии.

Светилището, е известно като Свети Мина, местността обаче е известна като Амина. Светилището съществува от времена, много по-древни от които и да било християнски светец. Отделни негови елементи се отнасят категорично към тракийско-българската митологии, а събитията, които историографията е записала, са ключови за историята на нашия народ.

По-задълбочен преглед на названието Амина, препраща към ранния Египет, където вярвали в Амон и Ра. Прозвището Амон или Амен (Амин), наред с други символи на египетската религиозна система са преминали в Християнството. Днес християните приключват своите молитви със свещената дума Амин. Една от важните богини в по-късен етап от развитието на Египет е Изиди. Според

митологиите (вкл. гръцката) богинята Йо е дъщеря на речния бог Енах - в земите около Струма и Места. Но преминава в Египет, в района на сегашното Йонийско море, от където и името му. В Египет, богинята участва в божествената троица Изиди - Озирис - Хор. Изследователите допускат, че в по-древни времена е имало интензивен културен обмен между балканската и египетската цивилизации, още повече, че Средиземно море, вероятно възниква след потоп, близо 12 000 г. пр. н. е.

Свети Великомъченик Мина е дал настоящото име на светилищния комплекс - след въвеждането на християнството като официална, държавна религия, в България. В православие, Мина е сред най-приближеното воинство до Бога-Отец. Житието му разказва, че е египтянин

по произход, християнин, роден в град Александрия (построен от Александър Македонски). Той е бил на служба като римски легионер в Котуанска област на римската империя. Град Котуан се намира в древната държава Фригия, разположена в центъра на Мала Азия. Цитат от Страбон разказва за фригите: „Планината Бермион също е някъде в този район (в района на Македония); в по-стари времена са я владяли бригите, тракийско племе; някои от тях се прехвърлили в Азия и името им се променило на фриги.“ (Страбон, „География“, Фрагмент 25). Лесно е да се допусне, че корените на Мина Котуански могат да се проследят до река Струма, преди походът на Александър Македонски. Но един цитат от Херодот, е изключително удачен за заключение: „Египтяните, до царстването на Псаметих (VII век пр. Хр.) считали себе си за най-стария народ в света. Когато Псаметих се възкачил на престола, той започнал да търси сведения кой народ е най-древен. Оттогава египтяните твърдят, че фригийците са още по-древни от останалите народи.“ („История“, Книга II. 02.)

Скица на Фригийски храм, изсечен в скалата

